

Meditation til temaet 'tilgivelse'

(Teksten er skrevet af sognepræst Marianne Arup Fischer)

Sæt dig godt tilrette. Mærk fødderne i gulvet og ryggen mod ryglænet. Koncentrer dig om dit åndedræt. Mærk hvordan du trækker vejret helt ned i maven og puster det ud igennem næsen.

'Tilgivelse'.

En mand havde to sønner. Den yngste kom og bad om sin arv. Han fik den og rejste ud og levede livet. Hurtigt var pengene brugt op. Der kom hungersnød i landet, hvor han var, og han fik arbejde hos en svinebonde. Den yngste søn ønskede bare at få lov til at spise sig mæt i svinenes mad. Han fortrød, hvad han havde gjort og tænkte: Daglejerne hos min far har det bedre, end jeg har det her. Jeg vil vende hjem og sige til min far: Jeg er ikke længere værdig til at blive kaldt din søn, lad mig gå som daglejer hos dig.

Sønnen vendte hjem og på lang afstand genkendte hans far ham. Han stormede sønnen i møde. Sønnen sagde: "Far, jeg er ikke længere værdig til at kaldes din søn." Men faren gav besked om at en kalv skulle slagtes og sønnen have nyt tøj på kroppen, for nu skulle der festes, for den søn han troede var død, var blevet levende igen.

Da den ældste søn kom hjem fra marken og fandt ud af, at hans far holdt fest for hans lillebror, blev han stående udenfor. Faren kom ud til ham og bad ham komme ind. Men den ældste bror svarede sin far: "Jeg har altid gjort som du sagde, men mig har du aldrig holdt fest for. Min lillebror derimod, der har brugt alle dine penge, ham holder du fest for i samme øjeblik, han viser sig."

Faren svarede: "Mit barn, du er altid hos mig, og alt mit er dit. Men nu burde vi feste og være glade, for din bror her var død, men er blevet levende igen."

Lad os sammen gennemgå de forskellige synsvinkler på tilgivelse:

Tænk på en situation, hvor du kan genkende dig selv i den yngste søn, der har levet livet for let. Spildt en masse af det væk og pludselig opdager det. Kender du til den skam det er, pludselig at indse hvor tankeløs du har været - for så at ændre retning. At få mod til at gå tilbage og bede om tilgivelse – og hvordan det så er, når du bliver taget imod. Har du kunnet tilgive dig selv?

Hvilken farve forbinder du med den yngste søn? Er der evt. et landskab eller en form du forbinder med den yngste søn?

Tænk nu på en situation, hvor du kan genkende dig selv i den ældste søn, der har været hjemme hele tiden og ikke har opdaget, hvad han er og hvad han har. En situation, hvor du har betragtet dig selv mere som en pligttro tjener end som en fri søn. Den ældste søn kom aldrig på den tanke at more sig med sine venner og holde en rigtig fest. Den forargede søn, ville ikke dele faderens lykke over at den yngste søn var kommet hjem. Har du følt dig uretfærdigt tilsidesat og ikke tilstrækkeligt værdsat for alt dit slid? Er du nogen gange ham som faderen siger til: "Mit barn, du er altid hos mig, og alt mit er dit"?

Hvilken farve forbinder du med den ældste søn? Er der evt. et landskab eller en form du forbinder med den ældste søn?

Måske du også kan se tilgivelse fra farens synspunkt: Faren, der hverken gør indvendinger eller forsøger at overtale eller advare den yngste søn mod at rejse. Faren, der ikke bebrejder, men bare bliver uendeligt glad da sønnen vender tilbage. Faren, der elsker de to sønner lige meget, og som også holder af den ældste og vil ham ligeså meget, som den yngste. Kender du til at tage imod og ville andre mennesker på den måde? Kender du til at se bort fra dét, der har stået imellem jer som en hindring, fordi det I har sammen er så meget vigtigere?

Hvilken farve forbinder du med faren? Er der evt. et landskab eller en form du forbinder med faren?